

Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap

Table with 7 columns representing days of the week (Szeptember 5 to 11) and rows for radio programs. Each cell contains a list of program titles and times, such as '8.10: Zenekari hangverseny', '9.20: Várnai Zseni: Sárkányvölgy Péter', etc.

Könyvjelző
Takács Imre: Zsellérek unokája
Takács Imre első kötete 1948-1955 között írott verseinek jórését foglalja magában, főként paraszti tárgyú és életérzésű verseket.
A kötet első verseiből az új hont foglaló, szebb életet követelő parasztság bizakodó kedve árad:
Vilányt, könyvet a parasztnak, gépet sokat!
Sárból kiemelt élet kell s emberi rang!
Hogy ne várjunk puszta kézzel sárt és vihart.
(Éjszakai szántás, 1949.)
Ez az ódai, táglegzetű, bár kissé még görcsös hang váltakozik a népdalszerű, könnyed formákkal. Ez utóbbiakban készebb költőnek mutatkozik. Egyetlen zavaró hangot, keresett megfogalmazást nem lelünk pl. az „Eszó után”-ban, ebben az új honfoglalást kifejező derűs, dallamos versben.
De nyilvánvaló, hogy ezzel a magától értetődő egyszerűséggel mindent kifejezni nem lehet. A vívódások, a valóság mindennapos tényei megfogalmazást követelnek. Takács jellemző tulajdonsága, hogy a problémákat, gondolatokat mind rendkívüli anyagszerűséggel jelenteli meg; pl. a kedves kisborjú éhes követelése is beleszól a szobában

különböző problémákon tépődő költő, akit még az is nyugtalanít, hogy saját tevékenységének hasznosságáról sincs meggyőződve, sohasem süllyed pesszimizmusba:
Mint a Jákob létrája,
kell a remény,
s itt a földön alkotott
emberi rend,
gondolkodó élőlény, aki bátran
önmagába gyúri az isteneket.
S míg a munka derűt
és megnyugvást ad,
nyugalom most tetterők
termelése...
Némaságom miatt hát nem
érhet vád,
nem szűnik meg szívemben
sem a béke.
(Üzenet a betegségből, 1955.)
Összefoglalva: a „Zsellérek unokája” szerzője tehetséges, realista igényű költő. Bár a kötet stílusát tekintve még nem egészen egységes, sok benne az útkeresés — mégis elejétől végig magán viseli egy határozott egyéniség bélyegét. Takács Imrének nagy, ösztönös formai érzéke van — kár, hogy rímeiben, ritmusában, megfogalmazásában olykor szinte szándékosnak tűnő hanyagsággal bosszantja olvasóit. Csak egy példát hozok fel erre: az előbb idézett szép versrészlet első sorát. A remény nem úgy kell, mint Jákob létrája, (mit csináljunk a létrával?) hanem ugyanolyan égignyúló, határtalan remény kell, mint amilyen az volt. Takácsnak még csak orvosságot sem kellene keresni az ilyen hibák ellen — egyszerűen el tudná kerülni őket.
Eörsi István

Filmkalauz
„Hirosima gyermekei”
„Békében élni”
A cannesi nemzetközi filmfesztiválon díjat nyert japán film. Írta és rendezte: Kaneto Szindo. Operatőr: Takeo Ito, Zene: Akira Ifukube. Főbb szereplők: Nobuko Otowa, Oszamu Takizava, Takasi Ito.)
Ismét láthatjuk a mozivásznon Aldo Fabrizit, a kitűnő olasz filmszínészt, akinek a „Róma nyílt város” című filmbeli nagyszerű lelkész-alakítása még mindig él emlékeztetőkben. Elsősorban Aldo Fabrizi látékának, művészetének köszönhető, hogy az újonnan bemutatott „Békében élni” című olasz film első kockáját az utolsóig megdörzölte végtelezől e-yszerű, megindítóan meleg, szívhez szólóan emberes hangját. Ezúttal egy dél-olaszországi paraszterben, Tigna bácia ruháját, arcát, jelkét öltötte magára. Tigna bácia egyszerűen él, egyszerűen gondolkodik s az előtűnk lepergő történet során tanulja meg, velünk is megtanítatja; mit jelent egy ember, egyetlen család számára a háború s mit ad a béke? A cselekmény a világ-háború idején játszódik. Tigna bácia családja a náciál által megszállt községben két amerikai katonának, egy négernek és egy fehérnek nyújt menedéket. Ebből, persze, bonyodalmak sora származik. A parasztnak, akik összelelkelve látják a részeg német és néger katonát, azt hiszik, vége a háborúnak! Néhány órára béke költözik a faluba; pedig a háború valójában nem ért véget: a menekülő náci megöli Tigna báciát, aki megszerette a békét, de már nem érthette meg.
A „Békében élni” című olasz film gazdag a fordulatok, érdekes jelenetekben. Irail finomságokban, derűt áraszt s meg is könnyeztet bennünket Luigi Zampa, a rendező ezzel az alkotásával, a fordulatos, realista olasz filmek számát. Noha most nem származik től, sőt, el sem érte a haladó olasz filmművészet remekműveinek színvonalát.
Simon Gy. Ferenc